

heemkunde kring
DE VIERSCHAER
WOUW

4-'94

Oude versjes en liedjes (17)

Onder 't appelen schellen.

De moeder zat appelen te schellen;
Mien huijshouwing, dacht ze, wordt groot;
Ik heb er genoeg mee te stellen,
Al hêt ook mien man goed z'n brood.

Zij zag ze om de taofel daar zitten
Zes kiender - 'en aorige troep! -
Die speulden heel zuur met de pitten,
Want ielk had z'n appeltje al op.

Ze zag op hun wangskes un kleurke,
Deur 't heldere lamplicht bestraold-
Nee, docht ze, gen een bellefleurke
Da daor in de verte bij haolt.

Toen de oudste, het krullige Mientje,
Vor ielk nog un appeltje vroeg,
Gaf ze aonstonds weer 'n hallef dozientje,
"Maar nou, zei ze, nou is't genoeg!"

Ze had met die zes wat te stellen!
De zurg van un moeder is groot...
Toen rustte z'un bietje van 't schellen,
Lei efkens de hand'in dur schoot.

En 't heuf kwiem veurover gebogen,
En 't schiimerde haar vor't gezicht-
Toen viel 'et gordientje der oogen,
Zoo zwaor van den slaop, zachtjes dicht.

Zoo zat ze daor nog gin minuutje,
Of de ondeugden hadden 't gezien-
Eén lei, st! den vinger op 't snuutje
En fluusterde de andren wat ien...

En ut dee de schoen' van de voetjes,
Liep langzaam en stil naor heur toe,
En vroeg dan heel zuutjes, heel zuutjes:
"Zeg, mag 'k nog 'un appeltje, moe?"

Als moeder dan slaopende knikte,
Ofschoon ze niks heurde en niks zag,
Nam ielk da vor Jao op - en pikte
Een appel - en schoot in den lach.

Bernhard van Meurs.

P.Meul.

Deze uitgave werd mede mogelijk
door de financiële steun van de
Drankencentrale "Wouw" B.V.